

Diakoni over landegrensene

Av Ingerd Haneset

Fire år og fullført utdanning for nok et studentkull er en realitet.

Ved Diatahs fikk 4 studenter en avslutning med internasjonalt tilsnitt. Vi fikk nemlig anledning til å delta på en diakonikonferanse for studenter i Øst-Tyskland. Takket være økonomisk bistand fra Diatahs og Diakonforbundet, kunne vi takke ja til invitasjonen skolen mottok.

Baggrunnen for invitasjonen var ønske fra øst-tyske diakonstudenter om et møte for å starte en dialog med skandinaviske studenter. Skolen denne konferansen fant sted på, hadde for 2 år siden jubileum, og opprettet et fond for gaver de da mottok, noe de benyttet til denne konferansen.

Foruten den norske gruppa på 4, deltok 4 danske og 2 svenske studenter, i tillegg til 10 øst-tyske studenter.

Konferansen fant sted i tidsrommet 25. – 29. juni. Konferansestedet Züssow, var med sine 500 innbyggere langt fra noe tettsted, og «sentrum» utgjorde en bussholdeplass, samt en kolonialforretning! Diakoniinstitusjonen var en hjørnestensbedrift på stedet.

– Etter mange lange timer uten søvn på nattoget nedover, var det en sliten dansk/norsk delegasjon som fikk fast grunn under føttene igjen. Det som møtte oss

fra første sekund var et kjærkomment møte med diakoni i praksis. De tunge sekkene ble øyeblikkelig overtatt av vårt øst-tyske vertskap, selv ikke håndbagasjen fikk vi bære selv. – Kanskje sto det skrevet på ansiktene våre at primærbehovene sto høyest på ønske om behovstilfredstillelse. I alle fall behøvde vi ikke si noe, alt vi gjorde var å nikke samtykkende på spørsmål om det var ønske om en dusj og noen timers søvn.

Dagene som fulgte, inneholdt et variert program. En av målsettingene med konferansen var å øke kjennskap til de deltagende lands ulike utdanningsmodeller, samt å skape en dialog omkring dette. Vi fikk derfor orientering om den tyske diakonutdanningen, på samme måte orienterte vi om vår modell, slik våre svenske og danske venner gjorde.

At den øst-tyske diakoniutdanningen er anderledes enn vår, forsto vi raskt. Studentene ved konferansestedet «Brüderhaus der Züssower Diakoniestalten» utgjorde en samlet studentgruppe på 5. Disse bodde sammen med husfar og hans familie. Med pensum i diakonihistorie ferskt i minne, hørtes dette unektelig kjent ut...

Slike «brødrehus» underlagt en diakoniinstitusjon, er et av kjennetegnene ved øst-tysk diakonutdanning. Vi finner de over

hele landet, og i smågrupper bor de sammen med en husfar og hans familie. «Brødrehusene», og det vil i realiteten si diakonutdanningen, har inntil ganske få år tilbake kun vært forbeholdt menn. Det er nå åpnet for å ta opp kvinnelige søkere også, men de har ikke søkt om opptak enda!

Landets kommuniststyre kommer frem bl.a. i det tydelige skille mellom kirkelig diakonal virksomhet kontra statlig. Dette skille er så markert, at samtlige studenter etter endt utdanning vil gå inn i kirkelige stillinger.

Diakoniutdanningen er 4 årig, men delt i to hoveddeler. De to første årene består av et grunnkurs med hovedvekt på teologiske fag. De to siste årene består av spesialisering og studentene velger da hvilken gruppe vedkommende i hovedsak ønsker å arbeide med. Slik spesialisering retter seg bl.a. mot psykisk utviklingshemmede barn, ungdom og eldre.

Som tidligere nevnt var det kun mannlige studenter. Oppdagelsen av dette faktum skapte en del latter i blant Diatahs utsendte. Samtlige av oss hadde nemlig medbrakt fine nylonstrømper, samt feminint duftende såper som vi hadde planer om å overrekke som personlige gaver. Vi løste «problemet» med å donere samtlige til husmor som gjorde en fantastisk jobb for oss!

INTERNASJONALT

Diakonikandidatene Solveig Heim, Kari Ribberud og Ragnhild Stranden sammen med artikkelforfatteren Jorunn Hanesel og øvrige deltagere på diakonielevkonferanse i Züssow.

I løpet av konferansen fikk skoletysken en kraftig repetisjon. Det var godt å oppleve at språkbarrierene ikke var større enn at vi kunne forstå og bli forstått.

Foruten programposter med stort faglig innhold, bibeltime og andakter opplevde vi også sightseeing, som bl.a. gikk til Østersjøens endeløse sandstrender. Turen gikk også innom Zussows nærmeste by Greifstadt. Der besøkte vi bl.a. en fredsutstilling med bilder fra Hitlertysklands herjinger. Bare 4-5 år tilbake ville, i følge øst-tyskerne der nede, en slik utstilling vært helt utenkelig. Krigen har blitt etterfulgt av fortielse og taushet, noe det ser ut til å ha blitt en gradvis endring på nå.

Kulturutveksling ble det også.

En av kveldene var tittelert som «kulturkveld». De tre skandinaviske landene skulle alle presentere særpreg ved sitt land. Vårt innslag inneholdt bl.a. fremføring av «se Norges Blomsterdal» trestemt acapella, iført hverdagsbunader og strikkakofte. Lite ante vi at sangen skulle bli «hit» der nede, og tatt opp på kassett, men vi merka nok alle den norske patriotismen i den situasjonen.

Konferansen gikk raskt mot slutten. Avslutning besto av nattverdsfeiring, en sterk opplevelse hvor vi i halvsirkel delte kalken og brødet med sidemannen. Dagene i Züssow ble et levende møte med kristne søsken som i et kommuniststyrt land har tatt et bevisst valg ved å satse på diakoni. Avskjeden var

preget av sorg over å skulle ta farvel. Det var vondt å reise derfra. Vondt fordi vi tydeligere enn noensinne merket den sterke lengselen etter friheten vi i Norge ofte tar som en selvfølge. Friheten vi hadde til å komme og til å forlate. Det ble en sterk påminnelse om urettferdigheten som ennå råder, og vårt eget lands privilegier. Turen påla oss et ansvar, i form av en bevisstgjøring om kristnes situasjon i et kommuniststyrt land. Vi vil i tiden som følger gå inn for å opprettholde de kontaktene konferansen ga grunnlag for, og om mulig arbeide for en gjenvissitt.

Til slutt en stor takk til Diakonforbundet og Diatahs, som med økonomisk støtte gjorde turen mulig for oss.